

ת"ד 8123/12/17 - מדינת ישראל נגד עדה מוסיוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

14 ינואר 2019

ת"ד 8123-12-17 מדינת ישראל נ' מוסיוב

מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
בעניין: המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אקסול
נגד

עדה מוסיוב

הנאשמת
ע"י ב"כ עו"ד להב

גזר דין

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בכתב אישום חמור, שעניינו, גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין נהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, אי ציות לתמרור 429, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, אי ציות לתמרור 203, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה ואי ציות לחץ שסומן על גבי נתיב נסיעה, בניגוד לתקנה 36(ד) לתקנות התעבורה והכל בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 8.10.17, נהגה הנאשמת ברכב בתל אביב, ברחוב פנחס רוזן, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה לצומת עם רחוב טבנקין, פנתה שמאלה, בניגוד לתמרורי 429 ו-431 ולחץ שסומן על גבי נתיב נסיעתה וחסמה דרכו של רוכב אופנוע, אלדד קרוואני, שנסע אותה עת ברחוב פנחס רוזן, מכיוון דרום לכיוון צפון, ממול לכיוון נסיעת הנאשמת ונכנס לצומת, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו והמשותף לשני המסלולים.

כלי הרכב התנגשו וכתוצאה מהתאונה, נחבל הרוכב המעורב חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 7 לעובדות כתב האישום ובתעודה הרפואית שהוגשה בעניינו וכעולה מטיעוניו בפרוטוקול מיום 7.1.19, הוא נמצא עד היום בבית לווינשטיין, עבר 5 ניתוחים ונקבעה לו נכות זמנית, בשיעור של 100 %.

ביום 9.7.18, הודתה הנאשמת באחריותה לגרם התאונה שבנדון, הורשעה ועל פי הסכמת הצדדים, נוכח מתווה להסדר טעון שהיה ביניהם באותה עת, הופנתה אל שירות המבחן, שהתבקש לבחון התאמתה לביצוע עבודות לתועלת הציבור, בהיקף של 400 שעות.

בתוכנית השל"צ, פורטו בקצרה נסיבותיה האישיות של הנאשמת והושם דגש על לקיחת אחריות מצדה, הבעת חרטה, צער ואשמה על האירוע נשוא כתב האישום ותוצאותיו הקשות וכן, נקבע כי עסקינן באדם נורמטיבי, שאין מקרה זה מאפיין את אורחות חייו.

לפיכך, המליץ שירות המבחן על עבודות לתועלת הציבור בהיקף של 400 שעות.

מתווה הסדר הטעון, לא הבשיל, לבסוף, לכדי הסדר מגובש וביום 7.1.19, טענו הצדדים לעונש, כמפורט בפרוטוקול, כאשר הרכב המעורב, הגיע לעדות מטעם הנאשמת ולאחר שתיאר את מצבו הגופני והרפואי, נכון להיום, ביקש כי בית המשפט לא יחמיר עם הנאשמת, שכן הוא מעריך עד מאוד את הקושי שנגרם גם לה כתוצאה מהאירוע, את התנצלותה בפניו והחרטה המלאה שהביעה.

בתמצית, טענה ב"כ המאשימה לעונש של מאסר בפועל ולו בעבודות שירות, פסילה בפועל שלא תפחת מ-3 שנים, מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי והתייחסה למספר פסקי דין, לתמיכה בטיעוניה באשר למתחם הענישה ההולם, במקרה שבנדון.

ב"כ המאשימה ציינה, כי הנאשמת נוהגת משנת 1980, ללא כל עבר תעבורתי.

בתמצית, ביקשה ב"כ הנאשמת להתחשב באמור בתסקיר שירות המבחן, בעברה התקין של הנאשמת, מצבה המשפחתית, הודאתה, נטילת האחריות והחרטה שהביעה וכך עתרה גם הנאשמת עצמה.

דין והכרעה

הנאשמת נותנת את הדין על גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש, בנסיבות המפורטות לעיל, כאשר מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין וכפי שנקבע בע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל:

בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק (סעיף 40ג(ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושג על הנאשמת בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשמת".

הערך החברתי ומידת הפגיעה

הערך החברתי שנפגע, כתוצאה מנהיגתה בקלות ראש של הנאשמת, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, נאמר: "תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק

במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

נוכח חומרת החבלות הגופניות שנגרמו למעורב, כמתואר בכתב האישום, בתעודה הרפואית וכעולה מדבריו בבית המשפט, כראיות לעניין העונש, הרי שמדובר בפגיעה ממשית, שיש בה כדי להשפיע על מהלך חייו עד היום ולמעשה, הטיפול הרפואיים - ניתוחים ואשפוז, נמשכים ברציפות מיום התאונה.

מדיניות הענישה הנהוגה

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על חיי הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה:

עפ"ת 13694-01-14 שגב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 62536-01-13 סבן נגד מדינת ישראל, עפ"ת 40943-03-14 נגל נגד מדינת ישראל, עפ"ת 10576-12-10 רודקוביץ נגד מדינת ישראל

וכדברי כבוד הש' בן יוסף, **בעפ"ת 15291-10-12 ראובן ששון נגד מדינת ישראל :**

"תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה..."

ובעפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נגד מדינת ישראל: "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים..."

בעפ"ת 36094-10-11 שטרית נגד מדינת ישראל, דובר בפגיעה בשלוש הולכות רגל. האחת סבלה משבר בדנס וחוליות C5-C6, דימומים פנימיים במוח. השנייה סבלה שברים מרובים ועברה ניתוחים רבים ושיקום. השלישית סבלה מפגיעות ראש ודימום מוחי, שברים פתוחים בגפיים וקרע בסרעפת. במקרה זה העמיד בימ"ש של ערעור את משך הפסילה על 11 חודשים תוך שהוא זוקף לזכות הנאשמת עבר תקין, הודיה ותסקיר חיובי.

בעפ"ת 21792-04-11 סוואחרה נגד מדינת ישראל, נדחה ערעור על עונש הכולל פסילת רישיון ל- 8 חודשים למי שפגע בהולכת רגל וגרם מספר שברים בפלג גופה השמאלי אשר הצריכו אשפוז לצורכי ריפוי וטיפול בבית החולים למשך כחודש וחצי.

ברע"פ 8035/13 אחרר נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 18 חודשי פסילה, פסילה על תנאי קנס והתחייבות למי שפגע בשני הולכי רגל על מעבר חצייה וגרם לשברים באגן ובמקומות נוספים וכן פגיעה באיברים פנימיים.

ברע"פ 1420/13 זורקובסקי נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 7 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס למי שנהג בחוסר זהירות ונסע לאחר תוך פגיעה בהולכת רגל שנגרמו לה שברים בכף הרגל.

בעפ"ת 7554-06-13 אורנשטיין נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 12 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס למי שנסע לאחר במגרש חנייה, פגע בהולכת רגל וגרם לה שברים בעצמות הירכיים, ניתוח ושיקום.

בעפ"ת 24361-07-15 שמש נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 6 חודשי מאסר, בעבודות שירות, 18 חודשי פסילה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס, לנהג משאית שפגע בהולכת רגל שחצתה במעבר חצייה וגרם לה שברים באגן, שהצריכו תקופת אשפוז ממושכת ושיקום ארוך.

ב"כ המאשימה התייחסה, אומנם, לפסיקה רלוונטית, אך לא הגישה את פסקי הדין לעיון בית המשפט ואילו ההגנה, לא התייחסה כלל לפסיקה או מתחם ענישה הולם.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בה הורשעה הנאשמת והתוצאות הקשות של התאונה, כולל פסילה בפועל, לתקופה שבין 6 חודשים ל-36 חודשים, פסילה מותנית, קנס כספי ולעיתים, רכיבים נוספים, כגון - מאסר מותנה או מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, עבודות לתועלת הציבור ופיצוי לנפגע.

גובה הקנס ייקבע בהתאם לרף העליון של ברירות הקנס כיום, ₪ 1500 ונסיבותיה האישיות של הנאשמת.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

כעולה מכתב האישום, הנאשמת פנתה שמאלה בצומת מרומזר, בניגוד ל-3 תמרורים שונים, שהראו כי כיוון הנסיעה המותר הנו ישר בלבד ומדובר ברמת רשלנות גבוהה של הנאשמת, שגם לא ידעה להסביר בבית המשפט, כיצד זה לא הבחינה בכל התמרורים לעיל.

כניסה לצומת מרומזר, בניגוד לכיוון הנסיעה המותר, מגלמת בחובה, תמיד, סיכון ממשי לציבור עוברי הדרך, סיכון שלמרבה הצער, התממש הפעם, בדמות התאונה שבנדון ותוצאותיה הקשות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשמת נוהגת משנת 1980, ללא כל עבר תעבורתי.

הנאשמת הודתה, בהזדמנות הראשונה, במיוחס לה בכתב האישום, נטלה אחריות לגרם התאונה ותוצאותיה, הביעה חרטה וצער בפני המעורב וכעולה מעדותו, שומרת עמו על קשר חם ותומך עד היום.

על פי תסקיר שירות המבחן, בהמשך לאמור לעיל, נראה כי הנאשמת מביעה חרטה וצער כנים על האירוע נשוא כתב האישום והאחריות שהיא חשה לגורלו של המעורב, אינה מהפה לחוץ, אלא אותנטית וממשית ויש לייחס לנתון זה משקל ראוי, קל וחומר, מקום בו מדובר באירוע חד פעמי וחריג, משך שנות נהיגה רבות.

הנאשמת התייחסה לנסיבותיה האישיות בפני בית המשפט.

המלצת שירות המבחן, אינה מחייבת את בית המשפט, כקבוע בפסיקה, אך נוכח מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, אני

סבורה כי יש ברכיב הענישה שהציע שירות המבחן, כדי להלום את המקרה שבנדון, זאת בנוסף לרכיבים של פסילה בפועל, פסילה מותנית, התחייבות כספית ופיצוי סמלי לנפגע בתאונה.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 2000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 14.2.19.

הנאשמת מזהרת כי אי תשלום במועד ולו של אחד השוברים, יוביל לתוספת ריבית פיגורים וככלל, בית המשפט לא ייעתר לבקשות לביטול ריבית הפיגורים, למעט במקרים חריגים.

2. פסילה בפועל למשך 8 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד לא יאוחר מיום 14.2.19 שעה 10:00.

על הנאשמת להפקיד את רישיון הנהיגה לא יאוחר מהמועד שנקבע לעיל. היה ולא תפקיד רישיונה - תחשב הנאשמת כמי שנוהגת בזמן פסילה ולא יחל מנין הפסילה.

3. פסילה למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ למשך 3 שנים להימנע מגרם תאונות דרכים עם חבלות של ממש ונהיגה בזמן פסילה.

ההתחייבות תיחתם היום במזכירות בית המשפט.

לא תחתום, תאסר למשך 10 ימים.

5. הנאשמת תבצע עבודת לתועלת הציבור בהיקף של 400 שעות, על פי התוכנית שגיבש עבורה שירות המבחן.

מובהר לנאשמת, כי אם לא תבצע את המוטל עליה כהלכה, יש בסמכות בית המשפט להטיל עליה עונש אחר, כחלופה.

6. הנאשמת תשלם לנפגע בתאונה, אלדד קרואני, ת.ז. 033137589, פיצוי סמלי בסך 5000 ₪. סכום הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט לא יאוחר מיום 14.4.19.

הזמכירות תעביר עותק הפרוטוקול אל שירות המבחן.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ט, 14 ינואר 2019, במעמד הנוכחים.